

sætning mellem dens Tilblivelsestid og dens Forsaldstid. Men den Betydning, hvori Ordet her er benyttet, er dog formentlig paa den anden Side ikke af en saa rent teknisk Natur, at der kan være nogen Indvending mod at bruge det i denne Betydning i en Lov. En Fordring paa Erstatning i Anledning af en skadegørende Handling, er "forsalden" i det Djeblit. Staden er fket. Hvor der er opnaaet Ramssdom for en forsalden Fordring, foreligger Fordringen ifølge Dommen som "forsalden" i det samme Djeblit. Dommen er affagt. For det sidstnævnte Tilfældes Bedkommende er, til Fjernelse af Misforstaelse, udtrykkeligt tilføjet, at Eksekutionsfristen ikke medfører Udskydelse af det Tidspunkt, fra hvilket Fristen skal regnes. Det kan herved bemærkes, at navnlig i nyeste Love findes ofte den lidet naturlige Ordning, at Forældelsesfristen først regnes fra den Tid, da Dommen er bleven eksigibel.

For det Tilfælde, at Fordringen er godkendt under offentlig Skiftebehandling, er i den tidligere omtalte Bestemmelse i § 13, andet Punktum, Udgangspunktet for Beregningen af ti Aars Fristen, som i dette Tilfælde skal finde Anvendelse med Udelukkelse af den kortere Frist, sat til Skiftebehandlingens Slutning, der i dette Forhold er antagen at ville afgive det Tidspunkt, som det vil være bekvemtest og sikrest at regne med. I Tilfælde, hvor et Bo efter at være sluttet til Inddragelse og Fordeling mellem Kreditorerne af Midler, som senere ere komne til Veje, tør det formentlig paaregnes, at Domstolene, overensstemmende med Tankegangen i Bestemmelsen, ville forstaa det anførte Udtryk som betegnende det Tidspunkt, da Boet første Gang sluttedes, medmindre da Fordringen først er anmeldt under Reassumptionsbehandlingen. — Ved Affattelsen af Reglen om Udgangspunktet — der kun taler om Beregningen af „de ti Aar“, ikke „de ti eller tyve Aar“ — er ladet ude af Betragtning det Tilfælde, at den paagældende Fordring efter sin Bestaendighed falder ind under § 2 (hvis Anvendelse er forbeholdt ved Reglen i § 4 Nr. 1, til hvilken § 13 henviser), idet den Mulighed, at der i et saadan Tilfælde, ved Siden af Kravet paa Dækning af Boet (derunder, hvad der senere hen i Tiden maatte kunne blive inddraget under dette), endiu eksisterer en personlig Fordring af saadan Art, som omhandles i § 2, i ethvert Fald ligger saa fjernt, at en særlig Fremhævelse af dette Tilfælde vilde tage sig beynhæderlig ud.

Det er ikke fundet fornødent, efter nogle Lovers Eksempel, at optage særlig Bestem-

melse for det Tilfælde, at en Fordring hidrører fra et Forhold, som strækker sig over længere Tid, som f. Eks. Sagsførelse eller andet Fuldmagtsforhold eller Tjenesteforhold. Er Forholdet det, at Krav paa Bederlag o. s. v. først kan indtales, naar Forholdet er ophørt, følger det af den almindelige Regel i Paragraffens første Sætning, at de tre Aar først blive at regne fra den Dag, da Forholdet er ophørt. En tilsvarende Bemærkning vil gælde, hvor f. Eks. Krav i Medfør af en Brugskontrakt paa Erstatning for Beskadigelse eller Forringelse af en lejet Ting først kan rejses ved Lejemaalets Ophør. — Vige saa lidt er der fundet Anledning til at give nogen særskilt Bestemmelse om, fra hvilket Tidspunkt Fristen skal regnes ved Krav paa Erstatning for Vanhjemmel, — et Slags Krav, der, hvor Talen er om Salg af fast Ejendom, ville være undergivne ti Aars, og ellers tre Aars Fristen. Det tør formentlig med Sikkerhed paaregnes, at den almindelige Regel i Paragraffens første Punktum vil blive antagen at medføre, at Fristen her først bliver at regne fra den Tid, da Forudsætningerne for at indtale Kravet virkelig have foreligget. *)

Bestemmelserne i Paragraffens andet Led, første Punktum, og sidste Led om Udgangspunktet for Beregningen henholdsvis ved Fordringer, som lyde paa Betaling efter forudgaaet Opjigelse fra Fordringshaverens Side, og ved Fordringer, som gaa ud paa vedvarende Erlæggelse af en periodisk Ydelse, stemme i det væsentlige med tilsvarende Bestemmelser i flere fremmede Love. **)

Med Henhyn til Kautionsfordringer er i § 5 givet to særlige Bestemmelser. Den ene angaar det Tilfælde, at Hovedfordringen lyder paa Betaling efter Opjigelse fra Kreditor og kun er undergivet Forældelse i ti eller tyve Aar. I dette Tilfælde vilde det ikke gaa an at bringe tre Aars Fristen i Anvendelse paa Kautionsistens Forpligtelse paa den Maade, at denne Frist skulde regnes allerede fra det Djeblit, i hvilket Kautionsfordringen tidligst vilde have kunnet være

*) Nogen Afgørelse, der løser Spørgsmaalet for den nugaældende Rets Bedkommende, vides ikke at foreligge. Den svenske Højesteret har antaget, at ti Aars Fristen efter Loven af 1862 — der, som det vil erindres, regnes allerede fra Fordringens Stiftelse — for Vanhjemmelansvarets Bedkommende først kan regnes fra den Dom, hvorved Tingen er fravunden Køberen.

**) Se Thomsen, Fordringsrettigheders Forældelse, S. 97 til 102 — hvor til de citerede Lovbestemmelser maa søjes den sværfste Obligationsretslow Art. 152 — og S. 129—31.